

Міхова М. В.,
*студентка 4 курсу факультету цивільної
та господарської юстиції,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СФЕРИ МІСТОБУДУВАННЯ

Сьогодні основною задачею містобудування є створення певного матеріального середовища, у якому потреби людей повинні задовольнятися у найкращий спосіб шляхом проведення містобудівної політики, яка полягає у розробці державних стандартів, норм і правил, пов'язаних з плануванням, забудовою й іншим використанням території [3, с.112]; у підготовці і впровадженні містобудівної документації та інвестиційних програм розвитку населених пунктів, а також у створенні системи моніторингу і контролю за дотриманням містобудівного законодавства та документації.

За період розбудови економіки України саме містобудівна діяльність не мала чітко виражених пріоритетів, які підтверджували б курс стратегічних реформ, обраних на державному рівні [2, с.91]. Серед основних проблем, які стримують реформування у сфері містобудування та розвиток галузі, слід виокремити такі:

- неузгодженість законодавчого регулювання містобудівної діяльності із окремими підзаконними актами, відомчими документами;
- недотримання принципів саморегулювання відносин між суб'єктами містобудівної діяльності та державою;
- низький рівень наукового обґрунтування нормативних актів щодо містобудівної діяльності поряд із її занормованістю.

Детальніше проаналізувавши вищезазначені проблеми, можна зробити висновок, що серед пріоритетних напрямів розвитку сфери містобудування слід зазначити доцільність перенесення низки важливих функцій на регіональний рівень, включаючи:

1. проведення організаційної роботи щодо проходження фахівцями у сфері містобудування професійної атестації;
2. розробка й узгодження з Міністерством регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України кваліфікаційних вимог, питань і процедури професійної атестації;

3. проведення підвищення кваліфікації та перепідготовки фахівців для будівництва;

4. ведення реєстру фахівців на регіональному рівні та відповідної організаційної роботи щодо їх внесення до реєстру на державному рівні;

5. виконання регіонального замовлення на атестацію фахівців у сфері містобудування;

6. моніторинг ринку праці та забезпеченості будівництва фахівцями, що пройшли професійну атестацію;

7. надання методичної допомоги й посилення інформаційного забезпечення будівельних підприємств і організацій щодо новаций у цих сферах.

Містобудівна діяльність регулюється, зокрема, Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності» [1], яким встановлена правова основа та система містобудівної документації, і що є принципово новим в підходах до вирішення цілого комплексу існуючих проблем у дозвільно-погоджувальній системі в будівництві, виступає не тільки практичним втіленням реформаторських ініціатив уряду в будівельній галузі, але й реальним кроком на шляху реформування сфери регіонального розвитку. Зазначений Закон забезпечує сприятливі умови ведення бізнесу, розвиток не тільки будівельної, але й цілої низки суміжних галузей, істотне спрощення дозвільних і погоджувальних процедур, а, отже, — значне поліпшення інвестиційного клімату на місцях.

Звичайно, Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності», також не позбавлений певних недоліків і дискусійних моментів. Заслуговує на увагу той факт, що даний закон носить рамковий характер. Тому, варто зазначити, що на даний момент знаходиться на розгляді проект Містобудівного кодексу, у якому буде зосереджена вся нормативна база, що регулюватиме відносини у містобудівній сфері.

При цьому, в Містобудівному кодексі України необхідно пов'язати декілька основоположних моментів, які створюватимуть передумови встановлення зрозумілих і прозорих правил гри у сфері містобудування:

1) верховенство Генерального плану й обов'язкову розробку детальних схем і схем зонування (що передбачено Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності»);

2) персональну відповідальність усіх учасників процесу створення об'єкта архітектури й будівництва (і, як наслідок, персональну сертифікацію фахівців);

3) обов'язкове страхування професійних ризиків і подальшої експлуатації об'єкта (це положення на теперішній час не закріплено в жодному з нормативних актів);

4) реальні важелі для притягнення до відповідальності за порушення містобудівного законодавства;

5) зрозумілі й прозорі умови для реалізації інвестиційних програм у містобудівній сфері.

Таким чином, Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» та інші нормативно-правові акти щодо проектування, експертизи, громадських слухань, містобудівного моніторингу й кадастру, а також розроблені рекомендації щодо формування регіональних пріоритетів у сфері містобудування звичайно регулюють відносини у сфері містобудівної діяльності, але містять ряд недоліків. Тому, прийняття Містобудівного кодексу дозволить значно поліпшити рівень організаційно-економічного та нормативно-законодавчого забезпечення містобудівної діяльності в Україні та сприятиме вирішенню проблем у сфері містобудування.

Література

1. Про регулювання містобудівної діяльності : Закон України від 17 лютого 2011 р. № 3038-VI // Офіційний вісник України. — 2011. — № 18. — Ст. 735. — (зі змін. та доп.).

2. Рибак О. Регулювання розвитку містобудівного комплексу: економіко-правовий аспект / О. Рибак // Ж-л Економіка № 1 (115) січень-лютий 2012 р. — С. 88-92.

3. Управління розвитком міста. Навч. посіб. / За ред. В. М. Вакуленка, М. К. Орлатого. — К.: Вид-во НАДУ, 2006. — 352 с.

Мога В. Ю.,

*студент 3 курсу юридичного факультету,
Одеський національний морський університет*

ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЯ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Індивідуалізуючі ознаки суб'єкта господарювання це відомості, які відрізняють одного суб'єкта від іншого. До них відносять найменування суб'єкта господарювання, місцезнаходження та